"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ଏବେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହୋଇ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ନିରନ୍ତର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ କର, ସଦାସର୍ବଦା ନିଜର ଉନ୍ନତିର ଚିନ୍ତା କର ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ପାଠପଢାରେ ଦିନକୁ ଦିନ ଆଗକୁ ବଢୁଛ ବା ପଛକୁ ଯାଉଛ ତାହାର ଚିହ୍ନ କ'ଣ?

ଉତ୍ତର**:-** ପାଠପଢାରେ ଯଦି ଆଗକୁ ବଢୁଥିବ ତେବେ ହାଲୁକା ଅର୍ଥାତ୍ ନିଶ୍ଚିନ୍ତତାର ଅନୁଭବ କରିବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ଯେ ଏହି ଶରୀର ତ ଛି ଛି ବା ତମଃପ୍ରଧାନ ଅଟେ, ଏହାକୁ ଛାଡିବାକୁ ହେବ । ମୋତେ ତ ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିଚାଲିବ । ଯଦି ପଛକୁ ହଟୁଥିବେ ତେବେ ଚାଲିଚଳଣୀରେ ଆସୁରୀ ଗୁଣ ଦେଖାଯିବ । ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଫୁଲ ଭଳି ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହିଭଳି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆଗକୁ ଗଲେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ ପୁଣି ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଚିନ୍ତନ ରହୁ ଯେ - ଆମେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଅବସ୍ଥାରେ ଆସିଥିଲେ । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ବସିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେହି ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସୁଛନ୍ତି ତ ଆଉ କେହି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଥିବେ । କେହି କେହି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେଉଛନ୍ତି ତ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ସେକେଣ୍ଡରେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେଉଛନ୍ତି । ଏଭଳି ତ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ପୁରା ସମୟ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସୁଛୁ । ନାଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କେବେକେବେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ତ କେବେକେବେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେଉଥିବେ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଏହି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜ ଘରକୁ ଯିବା । ତେବେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ସାରା ଦିନ ଏହି ଚିନ୍ତନ କରୁଛନ୍ତି - ଆମେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବୁ, କାରଣ ବାବା ଆମକୁ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ କରାଇଲେ । ତେବେ ଅନ୍ୟ ସତସଙ୍ଗରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏଭଳି ବିଚାର ନେଇ ବସୁ ନ ଥିବେ । ଏହି ଶିକ୍ଷା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ବି ମିଳି ନ ଥାଏ । ତେଣୁ ଏଭଳି ବିଚାର ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଆସିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ଏବେ ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ସୁଖଧାମକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଯେତେ ଅଧିକ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯଥାଯୋଗ୍ୟ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବ, ଏହାକୁ ହିଁ ମୁକ୍ତି କୁହାଯାଏ । ଯାହା ପାଇଁ ହିଁ ଲୋକମାନେ ଗୁରୁ କରିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଜଣାନାହିଁ କି ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ଜିନିଷ କ'ଣ, କାରଣ ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ କଥା । ତୁମେମାନେ ଏବେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିର ଆଧାରରେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ତୁମେ ପ୍ରଥମେ ଯେତେବେଳେ ଏଠାକୁ ଆସିଲ ସେତେବେଳେ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଦୁନିଆକୁ ଆସିଥିଲ, ତୁମେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥିଲ । ଆତ୍ମା ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥିଲା । ଅନ୍ୟ କାହା ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ତ ପରେ ହୋଇଥାଏ । ଗର୍ଭକୁ ଯିବା ପରେ ସମ୍ବନ୍ଧ ତିଆରି ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏବେ ଏହା ଆମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ହେବା ବିନା ଆମେ ଯାଇ ପାରିବା ନାହିଁ । ନିଜ ସହିତ ଏହିଭଳି ଅନ୍ତରମନରେ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କାରଣ ବାବାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଉଛି ବସିବା, ଉଠିବା, ଚାଲିବା, ବୁଲିବା ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଚିନ୍ତନ ରହୁ କି ଆମେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହୋଇ ଆସିଥିଲୁ, ଏବେ ପୁନଃ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହୋଇ ଘରକୁ ଯିବୁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍□ାରା ହିଁ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହୋଇପାରିବା, କାରଣ ବାବା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ପତିତ-ପାବନ । ଆମମାନଙ୍କୁ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ଏହିଭଳି ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ । ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ତ ବାବା ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଆଉ ତ କେହି ଅଧିକାରୀ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ ଅଟନ୍ତି । ଭକ୍ତି କେତେ ଦିନ ଚାଲୁଛି ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏତେ ସମୟ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ, ଏତେ ସମୟ ଭକ୍ତି । ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଅନ୍ତରମନରେ ରହିବା ଦରକାର । ଯେପରି ବାବାଙ୍କ ଆତ୍ମାରେ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ସେହିପରି ତୁମର ଆତ୍ମାରେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ଶରୀର ମାଧ୍ୟମରେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ଓ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଶରୀର ବିନା ତ ଆତ୍ମା କଥା କହିପାରିବ ନାହିଁ, ଏଥିରେ ପ୍ରେରଣା ବା ଆକାଶବାଣୀର କିଛି କଥା ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ଭଗବାନୁବାଚ ଶବ୍ଦ ରହିଛି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ମୁଖ ଆବଶ୍ୟକ ଓ ରଥ ଆବଶ୍ୟକ । ଗଧ ଘୋଡାଯୁକ୍ତ ରଥର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ ଭାବୁଥିଲ ଯେ - କଳିଯୁଗ ଆହୁରି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ଚାଲିବ । ତେବେ ତୁମେମାନେ ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇ ଯାଇଥିଲ । ଏବେ ବାବା ଜାଗ୍ରତ କରିଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନତାରେ ଥିଲ । ଏବେ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଲା । ଭକ୍ତିକୁ ହିଁ ଅଜ୍ଞାନତା କୁହାଯାଏ ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ ବିଚାର କରିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ନିଜର ଉନ୍ନତି କିପରି କରିବୁ, ଉଚ୍ଚପଦ କିପରି ପାଇବୁ । ନିଜ ଘରକୁ ଯାଇ ନୂଆ ରାଜଧାନୀକୁ ଆସି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବୁ । ସେଥିପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବାକୁ ହେବ । ଆମ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ କଥା । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏତେ ସହଜ କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ - ଏହା ହେଉଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ତେଣୁ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯିଏ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି ସେ ହିଁ ପବିତ୍ର, ଯେପରି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି

ସେ ତ ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ପାବନ ହେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତଥାପି ଦୁନିଆ ତ ପତିତ ନା । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ହେଉଛି ସତ୍ୟଯୁଗ । ପତିତ ଦୁନିଆରେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଭଳି ପବିତ୍ର କେହି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ । ବିକାରର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଚକ୍କର ଲଗାଉଥିବା ସମୟରେ ବା ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଚିନ୍ତନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ବାବାଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ନା । ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଜ୍ଞାନର ଚିନ୍ତନ ଚାଲିବ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ସାଗରଙ୍କଠାରୁ ବାହାରିଥିବା ଜ୍ଞାନ ନଦୀ । ବାବା ତ ସଦା ସାଗର ହିଁ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସଦା ସାଗର ନୁହଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛ - ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ ଭାଇ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ପାଠ ପଢୁଛ, ବାସ୍ତବରେ ନଦୀ ଆଦିର କିଛି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ନଦୀ କହିବା ଦ୍□ାରା ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଆଦିକୁ ଭାବି ନେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ବେହଦରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମାମାନେ ଏକ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ଭାଇ ଭାଇ ଅଟୁ । ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁଠାରୁ ଆସି ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ସିଂହାସନରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଛୁ । ଆତ୍ମାର ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବା ସମୟରେ କହିଥା'ନ୍ତି ମସ୍ତକ ବା ଆଖି ବା ମୁଖ ବାଟ ଦେଇ ଆତ୍ମା ଚାଲିଗଲା, ମୁଖ ଖୋଲିଯାଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଦେବା ପରେ ଶରୀର ଜଡ ହୋଇଯାଏ । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ । ଯେପରି ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ଦିନ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ରହିଥାଏ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ସାରା ଦିନ ପାଠପଢାର ବିଚାର ଆସିବା ଦରକାର । ଭଲ ଭଲ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କ ହାତରେ ସର୍ବଦା କୌଣସି ନା କୌଣସି ବହି ରହିଥାଏ । ପଢିବାରେ ଲାଗିରହିଥା'ନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ତୁମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ, ସାରା ଚକ୍ର ପରିକ୍ରମା କରି ଏବେ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛ, ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି କଥା ସର୍ବଦା ସ୍ମରଣ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ସବୁ କଥା ନିଜେ ଧାରଣ କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ଉଚିତ୍ । କାହା କାହାର ତ ଆଦୌ ଧାରଣା ହେଉ ହିଁ ନାହିଁ । ସ୍କୁଲରେ ମଧ୍ୟ ଛାତ୍ରମାନେ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଅନେକ ପ୍ରକାର ବିଷୟବସ୍ତୁ ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ବିଷୟ ବସ୍ତୁ । ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିବ, ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଏହି ପାଠପଢାର ଚିନ୍ତନ ଚାଲିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏମିତି ନୁହେଁ, ପାଠପଢାକୁ ଭୁଲିଯିବ ବାକି ଅନ୍ୟ ସବୁ ଚିନ୍ତନ ଚାଲୁଥିବ । ଯଦି ବ୍ୟବସାୟୀ ହୋଇଥିବେ ତେବେ ନିଜର ବ୍ୟବସାୟର ଚିନ୍ତନରେ ହିଁ ବୁଡି ରହିବେ । କିନ୍ତୁ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ନିଜର ପାଠପଢାରେ ହିଁ ଲାଗି ରହିଥା'ନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ପାଠପଢାରେ ଲାଗି ରହିବାକୁ ହେବ ।

କାଲି ଆନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ଯୋଗ ସମ୍ମିଳନୀ ପାଇଁ ଏକ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପତ୍ର ଆସିଥିଲା । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଲେଖିପାରିବ ଯେ - ଏହା ତୁମର ହଠଯୋଗ, ଏହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ? ଏହାଦ୍□ାରା କ'ଣ ଉପକାର ହେଉଛି? ଆମେ ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା କରୁଛୁ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଯିଏକି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ସେ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ଆମକୁ ନିଜର ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ମନମନାଭବ - ଏହା ହେଉଛି ତୁମର ମନ୍ତ୍ର । ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଯେଉଁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି, ତାକୁ ମନେ ପକାଉଛୁ । ତୁମେ ଯେଉଁ ହଠଯୋଗ ଆଦି କରି ଆସୁଛ, ତାହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ? ଆମେ ତ ଯାହା ଶିଖୁଛୁ ସେ ବିଷୟରେ ଜଣାଇଲୁ, ଏବେ କୁହ ତୁମର ଏ ହଠଯୋଗରୁ କ'ଣ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି । ଏହିଭଳି ଉତ୍ତର ସଂକ୍ଷେପରେ ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ଏହିଭଳି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ତ ତୁମ ପାଖକୁ ବହୁତ ଆସୁଛି । ସର୍ବ ଭାରତୀୟ ଧର୍ମ ସମ୍ମିଳନୀ ତରଫରୁ ଯଦି ତୁମକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଆସିବ ଏବଂ ସେମାନେ ପଚାରିବେ ଯେ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ? ତେବେ କୁହ ଆମେ ଏହି ରାଜଯୋଗ ଶିକ୍ଷା କରୁଛୁ । ନିଜ ବିଷୟରେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ କହିବା ଆବଶ୍ୟକ କାରଣ ତୁମେ ଏହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛ । କୁହ ଆମେ ଏହି ପାଠ ପଢୁଛୁ । ଆମର ଶିକ୍ଷାଦାତା ସ୍□ୟଂ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି, ଆମେ ସବୁ ଭାଇ ଭାଇ । ଆମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରୁଛୁ । ଅବିନାଶୀ ପିତା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ ନାଶ ହେବ । ଏହିଭଳି ଲେଖା ସବୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ଛପାଇ ରଖ । ପୁଣି ଯେଉଁ ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ସମ୍ମିଳନୀ ଆଦି ହେଉଛି ସେଠାକୁ ପଠାଇ ଦିଅ । ତେବେ ସେମାନେ କହିବେ ଏମାନେ ତ ବହୁତ ଲାଭଦାୟୀ କାଇଦାର ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ରାଜଯୋଗ ଦ୍□ାରା ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆମେ ଦେବତା ହେଉଛୁ ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟ ହେଉଛୁ । ଏହିଭଳି ଭାବେ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଲେଖା ଛପାଇବା ଦରକାର । ସେମାନେ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପଚାରିପାରନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ ଏ ସବୁ ଛପାଇ କରି ରଖିଦିଅ ଯେ ଏହା ହେଉଛି ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ଏହିଭଳି ଲେଖିବା ଦ୍□ାରା ତାଙ୍କ ଭିତରେ ପ୍ରଲୋଭନ ଆସିବ । ଏଠାରେ କୌଣସି ହଠଯୋଗ ବା ଶାସ୍ତ୍ରବାଦ କରିବାର କଥା ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର ଶାସ୍ତ୍ରାର୍ଥ କରିବାରେ ମଧ୍ୟ କେତେ ଅହଂକାର ରହିଥାଏ । ସେମାନେ ନିଜକୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ବିଷାରଦ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସେମାନେ ତ ପୂଜାରୀ ଅଟନ୍ତି, ଅଧିକାରୀ ତ ପୂଜ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କୁହାଯିବ । ପୂଜାରୀକୁ କ'ଣ କୁହାଯିବ? ଏ ସବୁ କଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପେ ଲେଖିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ କ'ଣ ଶିଖୁଛୁ । ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀମାନଙ୍କ ନାମ ତ ଏବେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହୋଇଗଲାଣି ।

ଯୋଗ ତ ଦୁଇ ପ୍ରକାରର ଅଟେ, ଗୋଟିଏ ହେଲା ହଠଯୋଗ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ହେଲା ସହଜଯୋଗ । ରାଜଯୋଗ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ତ ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ରାଜଯୋଗ ତ ଏକମାତ୍ର ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଶିଖାଇ ପାରିବେ । ବାକି ଏସବୁ ହେଲା ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଯୋଗ ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟ ମତ ଉପରେ ଆଧାରିତ । ସେଠାରେ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ କାହାର ମତର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କାରଣ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି

ନେଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ହେଉଛନ୍ତି ଦେବତା ଅର୍ଥାତ୍ ଦୈବୀ ଗୁଣଧାରୀ, ଯାହାଙ୍କଠାରେ କୌଣସି ଆସୁରୀ ଗୁଣ ନ ଥାଏ । ଏଠାରେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ପୁଣି ତାହା କେଉଁଆଡେ ଗଲା? ୮୪ ଜନ୍ମ କିପରି ନେଲେ? ସିଢି ଚିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ସିଢି ଚିତ୍ର ବହୁତ ଉପଯୋଗୀ । ଯେଉଁ କଥା ତୁମ ମନରେ ଅଛି ସେସବୁ ଏହି ସିଢିରେ ଅଛି । ସବୁ କିଛି ଶିକ୍ଷା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ପାଠପଢା ହେଉଛି ରୋଜଗାରର ଉତ୍ସ । ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାଠପଢା । ଦି ବେଷ୍ଟ ଦୁନିଆ ଜାଣିନାହିଁକି ଦି ବେଷ୍ଟ କେଉଁ ପାଠପଢା । ଏହି ଶିକ୍ଷା ଦ୍□ାରା ଆମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ଦ୍□ିମୁକୁଟଧାରୀ ହେଉଛେ । ଏବେ ତୁମେ ଦ୍□ିମୁକୁଟଧାରୀ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ପାଠପଢା ତ ଗୋଟିଏ ପୁଣି ସେଠାରେ କିଏ କ'ଣ ହେଉଛନ୍ତି ତ କିଏ କ'ଣ! ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନା । ଏହି ଗୋଟିଏ ଶିକ୍ଷା ଦ୍□ାରା ରାଜଧାନୀର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଯାଉଛି । ରାଜା ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଭିକାରୀ ମଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ବାକି ସେଠାରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ନ ଥାଏ । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ପଦବୀ ରହିଥାଏ ନା । ଏଠାରେ ତ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ ରହିଛି । ମରୁଡି, ବେମାରୀ ପୁଣି ଶସ୍ୟ ଆଦି ମିଳୁନାହିଁ । ବନ୍ୟା ଆଦି ହେଉଛି । ଯଦିଓ ଲକ୍ଷପତି, କୋଟିପତି ସବୁ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଜନ୍ମ ତ ବିକାରରୁ ହିଁ ନେଉଛନ୍ତି ନା । ଧକ୍କା ହେବା, ମଶା କାମୁଡିବା, ଏ ସବୁ ଦୁଃଖ ଅଟେ ନା । ଏହାର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ରୌରବ ନର୍କ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଅମୁକ ସ୍□ର୍ଗକୁ ଗଲେ । ଆରେ, ସ୍□ର୍ଗ ତ ଆସୁଛି ପୁଣି କେହି ସ୍□ର୍ଗକୁ ଗଲେ କିପରି । ଏ ସବୁ କଥା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ । ଏବେ ବାବା ଏହିଭଳି ପ୍ରବନ୍ଧ ଲେଖିବା ପାଇଁ କହିଛନ୍ତି, ଲେଖିବା ପିଲାମାନଙ୍କର କାମ । ଧାରଣା ଥିଲେ ନିଶ୍ଚିତ ଲେଖିବେ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର, ଏବେ ଘରକୁ ଫେରି ଯିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଯେତେବେଳେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥିଲେ ସେତେବେଳେ ଖୁସିର ପାରାବାର ନ ଥିଲା । ଏବେ ତମଃପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛୁ । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା । ପଏଣ୍ଟ ତ ବାବା ବହୁତ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଭଲ ଭାବେ ବୁଝାଇବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯଦି ନ ମାନିଲେ ତେବେ ଜଣାପଡିଯିବ ଯେ ଇଏ ଆମ କୁଳର ନୁହଁନ୍ତି । ପ୍ରତିଦିନ ପାଠପଢାରେ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ବଢିବା ଦରକାର । ପଛକୁ ହଟିବାର ନାହିଁ । ଦୈବୀଗୁଣ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଆସୁରୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବା - ଏହା ତ ପଛକୁ ହଟିଯିବା ହୋଇଗଲା ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବିକାରକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କର । ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର । ତେବେ ବହୁତ ହାଲୁକା ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଛି ଛି ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ଆମକୁ ତ ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ନ ପକାଇଲେ ଫୁଲ ଭଳି ସୁନ୍ଦର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିବ । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମକୁ ସବୁକିଛିର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ପଚାରିବେ, ତୁମେ କେଉଁ ସେବା କରିଛ? ତୁମେ କେବେ କୋର୍ଟକୁ ଯାଇନାହଁ? ବାବା ସବୁ କିଛି ଦେଖିଛନ୍ତି । କିଭଳି ଏହି ଲୋକମାନେ ଚୋରକୁ ଧରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି କେସ୍ ଚାଲୁଛି, ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇବେ । ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରି ପୁଣି ପାଇ ପଇସା କର ପଦ ପାଇବେ । ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଦୟା ଆସୁଛି ଯେ ଏହି ପିଲା ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବେ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ବିଷୟବସ୍ତୁ ସବୁଠାରୁ ଭଲ । ଏହା ଦ୍□ାରା ପାପ ଧୋଇ ହୋଇଯାଏ । ବାବା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥାକୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯେପରି ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଛାତ୍ର ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ପାଠପଢା ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଥାଏ । ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସହ ନିଶ୍ଚିତ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତ ରହିବ ନା । ଏ କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ - ଆମେ ସବୁ ଭାଇମାନଙ୍କର ଶିକ୍ଷକ ଜଣେ । ସେ ହେଲେ ସୁପ୍ରିମ ଶିକ୍ଷକ । ଆଗକୁ ଗଲେ ବହୁତଙ୍କୁ ଜଣାପଡିଯିବ ଯେ - ଅହୋ ପ୍ରଭୁ ତେରି ଲୀଲା... । ମହିମା କରି ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ କରିବେ କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଦ୍□ାରା ହିଁ ଓଲଟା କର୍ମ କରିଥାଆନ୍ତି । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍□ାରା ଭଲ କାମ କରିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ତୁମର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଗଲାଣି, ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଚାହିଁ ବା ନ ଚାହିଁ ନିଶ୍ଚିତ ଯିବାକୁ ପଡିବ । ଏପରି ସମୟ ଆସିବ ଯେତେବେଳେ ଏହି ଦୁନିଆ ବହୁତ ପରିମାଣରେ ଖାଲି ହୋଇଯିବ । କେବଳ ଭାରତ ହିଁ ରହିବ । ଅଧାକଳ୍ପ କେବଳ ଭାରତ ହିଁ ରହିବ । ତେବେ ଦୁନିଆ କେତେ ଖାଲି ହୋଇଯିବ । ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଏଭଳି ବିଚାର କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁ ନାହିଁ । ପୁଣି ତୁମର ତ କେହି ଶତ୍ରୁ ମଧ୍ୟ ରହିବେ ନାହିଁ । ଶତ୍ରୁ କାହିଁକି ଆସିଥା'ନ୍ତି? ଧନ ନେବା ପାଇଁ । ଭାରତକୁ ଏତେ ମୁସଲମାନ ଏବଂ ଇଂରେଜ କାହିଁକି ଆସିଲେ? ଧନ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଦେଖି । ସେ ସମୟରେ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ବହୁତ ଥିଲା, ଏବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏବେ କେହି ଆସୁନାହାଁନ୍ତି । ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇ ଖାଲି କରିଦେଲେ । ଅନ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକଥା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଡ୍ରାମାର ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ତୁମେ ନିଜେ ହିଁ ନିଜର ସବୁ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଶେଷ କରିଦେଲ । ତୁମକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯେ ଆମେ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛୁ । ଏକଥା କେବେ କାହା ବିଚାରରେ ମଧ୍ୟ ଆସିବ ନାହିଁ କି ଏହା ଈଶ୍□ରୀୟ ପରିବାର ଅଟେ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ପାଠପଢାର ହିଁ ଚିନ୍ତନ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ସର୍ବଦା ଜ୍ଞାନର ଚିନ୍ତନ ମନ୍ଥନ ଚାଲିଥାଉ । ଏହା ହିଁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାଠପଢା ଅଟେ, ଯାହାକୁ ପଢି ଦ୍□ିମୁକୁଟଧାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମା ଭାଇ ଭାଇ ଅଟୁ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଦ୍□ାରା ଓଲଟା କାମ ହୋଇଯାଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ସତ୍ୟତାର ଶକ୍ତି ଦ୍□ାରା ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ନାଚୁଥିବା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ମହାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

କଥାରେ ଅଛି ”ସଚ୍ ତୋ ବିଠୋ ନଚ୍” ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟ ପଥରେ ଚାଲୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ନାଚୁଥାଏ । ସତ୍ୟତାର ଶକ୍ତିରେ ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା ସର୍ବଦା ନାଚୁଥାଏ, କେବେ ଝାଉଁଳୀ ଯାଏ ନାହିଁ, ଦ୍□ନ୍ଦ୍□ରେ ପଡେ ନାହିଁ, ଭୟଭୀତ ହୁଏ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଦୁର୍ବଳ ମଧ୍ୟ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେ ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ନାଚୁଥାଏ । ଶକ୍ତିଶାଳୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ତା’ ଭିତରେ ସମ୍ମୁଖୀନ କରିବାର ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଥାଏ । ତା’ର ସତ୍ୟତା କେବେ ବି ହଲଚଲ୍ ହୁଏ ନାହିଁ । ଅଚଳ ରହିଥାଏ । କୁହାଯାଏ ସତ୍ୟତାର ନାବ ଟଳମଳ ହୁଏ କିନ୍ତୁ ବୁଡେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସତ୍ୟତାର ଶକ୍ତିକୁ ଧାରଣ କରିଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ମହାନ ଅଟେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ବ୍ୟସ୍ତ ମନ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଷ୍ଟପ୍ କରିଦେବା ହିଁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଭ୍ୟାସ ଅଟେ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***